

ARCIDIECÉZNÍ CHARITA PRAHA

Bulletin speciál

Číslo 1
15. ledna 2018

JSEM DŮKAZEM, že Adopce na dálku FUNGUJE

Příběh jako z pohádky. Chudé indické dívce Venee Fernandes pomohli v programu Adopce na dálku dárce z České republiky ke vzdělání. Nejprve studovala v Indii, poté v České republice. Dnes je sama „adoptivní maminkou“ a velkou propagátorkou Adopce na dálku. Na vlastní kůži zažila, že pomoc funguje.

Jako dítěti z dětského domova by ji v indické společnosti příliš radostná budoucnost nečekala. Začátkem devadesátých let pražská Arcidiecézní charita právě začínala s projektem Adopce na dálku. Nadané dívce tehdy začala pomáhat „adoptivní“ maminka

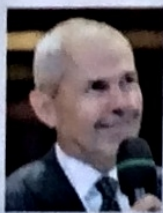
Venee s rodinou v kontaktní kanceláři Arcidiecézní charity Praha vybírání dítě, které podpoří na dálku.

z Ostravy, která se rozhodla, ačkoli už sama měla čtyři vlastní děti, ze svého platu kadeřnice

podporovat ještě páté – indické.

Pokračování na straně 16.

Neustále usilovat o lepší svět

Marek Eben se s Arcidiecézní charitou Praha zná bezprostředně a zblízka díky péči o jeho nejbližší. Patří také k moderátorům pravidelných charitních benefičních koncertů konaných vždy 31. října v pražském Obecním

domě. Právě ty podporují svým výtěžkem Českou nemocnici v Ugandě. S Markem Ebenem jsme krátce hovořili o nemocnici a významu pomoci.

☐ Jaký dojem na vás dělá práce Charity v Ugandě?

Výborný. Je pro mě šokující zejména to, jak malá částka

může přinést velký efekt. Představte si, že jedno lůžko týdenní péče může stát v Africe 300 korun. To je neuvěřitelné. A je ohromné, když pak vidíte, že se tam dá pořídit i sanitka. A hlavně, že to Charita udělá. To je skvělé. Těší mě být toho aspoň trochu a na chvíli součástí.

Pokračování na straně 8.

JSEM DŮKAZEM, že Adopce na dálku FUNGUJE

Dokončení ze strany 1.

„Několik let poté, co jsem díky Adopci na dálku® dokončila střední školu, mi indická řeholní sestra Marie Goretti, která tento projekt v Indii zakládala, zprostředkovala studijní pobyt v České republice,“ vypráví perfektní češtinou Venée.

STALI SE MOJÍ RODINOU

V roce 2005 totiž získala stipendium a mohla začít studovat v České republice. Pod jednou podmínkou. Během osmi měsíců se naučí česky a složí úspěšně přijímací zkoušky na vysokou školu. Pokud to nezvládne, stipendium skončí. „Nechtěla jsem se nikdy vrátit s neúspěchem, tak jsem do

toho dalo všechno, co jsem mohla. Nikam jsem nechodila. Od rána do večera jsem jenom studovala a studovala. Byl to boj,“ vzpomíná Venée na tvrdé a bolestné začátky.

Díky své pílí a s podporou dobrých lidí zvládla těžký a náročný jazyk. „Získala jsem další, nové adoptivní rodiče, manžele Charlottu a Zbyňka Tiché z Prahy. Brali mě k sobě domů a učili mě česky, opravovali moji výslovnost, brali mě na výlety a vysvětlovali mi, jak všechno funguje. Stali se mojí rodinou a hodně mi pomáhali. A taky pan ředitel Arcidiecézní charity Praha Jaroslav Němec. Vzal mě k sobě domů a s jeho rodinou si na mě udělali čas. Na Vánoce jsem byla s nimi. Byla jsem překvapená, že jsem

dostala tolik dárků, což v Indii nebývá,“ ohlíží se za svými začátky Venée Fernandes. „Díky těmto dobrým, srdečným lidem jsem mohla zlepšit i moji češtinu a výslovnost. Nakonec jsem byla přijata na dvě univerzity.“

JEDNA Z 32 TISÍC

Svého manžela poznala ještě v Indii. Jejich vztah přetrval i na velikou dálku. On pracoval a žil v Indii, ona studovala v České republice. Ve studiu ji podporoval a povzbuzoval ji i přes tisíce kilometrů, které je dělily. „V roce 2007 jsme se vzali tady v České republice a v roce 2010 jsme měli velkou svatbu v Indii.“

Manželé spolu mají tříletého syna Kevina, který na podzim získal adoptivní sestřičku „na dálku“. Nyní se totiž Venée spolu s manželem rozhodla podporovat na dálku sedmnáctiletou dívku, která se v Indii připravuje na profesi účetní – oboru, který se v její rodné zemi těší velkému respektu. „Chci jí pomáhat po celou dobu jejích studií. Chtěla bych jí být prospěšná tak, jako byla před mnoha lety prospěšná mně „adoptivní maminka“ z Ostravy. Na vlastní kůži jsem poznala, že program Adopce na dálku® funguje. Je to projekt, kterému je možné věřit. Pomoc se opravdu dostává, kam má. Ve svém životě jsem viděla, že to je možné,“ uzavírá Venée Fernandes – která jediná z 32 tisíc dětí, které za uplynulých dvacet čtyři let prošly programem Adopce na dálku®, žije v České republice. □

Veneé Fernandes a Jarmila Lomozová hovořily o programu Adopce na dálku® v Radiu Proglas.

Uganda: ČISTÁ RADOST ZE ŽIVOTA

Oficiální zastupitelský úřad Česká republika v Ugandě nemá. Ten nejbližší je v keňském Nairobi. Svou velvyslankyni však v této africké zemi mají dárci Arcidiecézní charity Praha, kteří podporují českou nemocnici v Buikwe, místní školy a děti v programu Adopce na dálku. Charitního chargé d'affaires tu dělá BERNADETA PAVLÍKOVÁ, která dohlíží na perfektní využití každé koruny, kterou na humanitární účely v Ugandě štědrí Češi svěří.

❑ Jak se daří naší ugandské nemocnici?

Velmi dobře. Zaměřili jsme se na zkvalitnění služeb pro pacienty a ještě přísnější kontrolu financí. Momentálně máme dva hlavní cíle: mít v nemocnici neustále přítomné lékaře a dostatek krve, což v Ugandě není zdaleka běžná věc.

❑ Nemocnice má od loňského prosince nového ředitele.

Už můžeme bilancovat. V čele nemocnice stanul Ugandčan James, mladý člověk plný energie, nadšení a výborných nápadů. Vystudoval management zdravotnictví a několik let řídil kliniku na jihozápadě Ugandy. Předávka nemocnice do rukou místních obyvatel je v Africe svým způsobem velmi riskantní. Náš plán ale vyšel a my v Charitě z toho máme velkou radost.

❑ Co vlastně obnáší vaše práce ve vedení ugandské charitní mise?

V Ugandě si lidé myslí, že všechny neziskové organizace mají neomezené finanční prostředky. Je těžké a často únavné lidem stále vysvětlovat, že naši čeští dárci nejsou boháči, kteří nevědí, co s penězi, ale že často dávají ze svého nedostatku. Proto je tady fyzická přítomnost někoho „zvenku“ moc důležitá.

Na starosti mám kromě nemocnice také naše dvě školy a více než 1800 dětí v programu Adopce na dálku. Musím zajistit hladký chod těchto projektů – od dodržování rozpočtů a korektního využití darů od českých dárců, koordinování našich ugandských zaměstnanců, až po práci na zlepšování stávajících projektů a navrhování nových.

❑ Můžete nějak popsat svůj pracovní den?

Každý den se věnuji jednomu z projektů – v pondělí jsem v základní škole sv. Jana Nepomuckého v Kitule, v úterý máme poradu vedení v hlavní

kanceláři v Seetě, ve středu mě zaměstnává Adopce na dálku a komunitní rozvojové projekty, ve čtvrtek jsem na technickém učilišti a v pátek v nemocnici v Buikwe. Vždy začínám jednáním s vedoucím daného projektu, probíráme aktuální záležitosti, problémy, úspěchy, nové nápady. Pořídím pár fotek, občas si dám pracovní snídani či oběd s našimi učiteli nebo sociálními pracovníky, rozdáme si úkoly do příště a já se vracím zpátky do kanceláře. Tam vyřizuji hlavně komunikaci s pražskou centrálou.

❑ Adopce na dálku sklízí plody své práce. Hodně dětí nyní dokončuje školu a už dosahuje dospělosti a staví se na vlastní nohy. Jak se jim daří? Daří se prolomovat „bariéru nevzdělanosti“?

Máme mnoho absolventů, kteří dnes již pracují, mají vlastní rodiny a někteří zakládají

svoje vlastní neziskové organizace či firmy. Spousta z nich nás chodí do kanceláře čas od času pozdravit a povědět nám, jak se jim daří. Většina rodičů našich dětí nikdy nedokončila základní vzdělání, ale mladá generace je na tom mnohem lépe. Uganda se rozhodně posunuje kupředu, co se vzdělanosti týče.

❑ Co vás nejvíc zaskočilo na místním životě, co vám přináší radost a co naopak bolest a těžkosti, které musíte překonávat?

V terénu jsem často a ráda. Doprovázím naše sociální pracovníky při návštěvách dětí z Adoptce na dálku® a při distribuci školních pomůcek. Je to skvělá příležitost k dětem mluvit, podpořit je, motivovat. Návštěvy rodin jsou jedny z nejkrásnějších momentů. Místní lidé mě bez váhání přijímají mezi sebe.

Co mě opravdu překvapuje, je ta čistá radost ze života. V Česku se lidé často mračí i přes to, že mají mnohem více, než potřebují. Tady potkáte ovdovělou matku sedmi dětí, která nemá práci, nemá vlastní dům a nemá ani zahradu na pěstování jídla. Přesto ji uvidíte s úsměvem, pobrukovat si písničky a u toho si tancovat. A tohle je běžný pří-

běh, žádná rarita. Obzvláště velkou radost mi přinášejí děti. Máme v Adoptci chlapce Godswilla, který je HIV pozitivní. V šestnácti letech má postavu dítěte, ale odvahu má jako málokterý dospělý. I přes svou nemoc je odhodlaný stát se lékařem a my v Charitě mu moc fandíme. Kromě školního a pomůcek mu zajišťujeme pravidelný přísun vitamínů a pestřejší stravu, protože jeho stav se zhoršuje.

Bolestné příběhy jsou v Africe na denním pořádku. Velmi mě zasáhl příběh naší studentky v Adoptci na dálku, která zatajila umělý potrat, dostala infekci a přišla o dělohu. V ugandském kontextu je ztráta plodnosti ženy rovna ztrátě smyslu jejího života, a tak kromě psychických problémů a výčitek svědomí musí čelit i této kruté skutečnosti. Protože sama děti nemám, velmi se mě životní události našich dětí z Adoptce na dálku® dotýkají a prožívám je s nimi.

❑ Co vám osobně tato mise v Africe dala a vzala?

O této práci jsem vždycky snila. Je to velký dar, že mohu dělat nádhernou práci, která mě baví a naplňuje. Měla jsem obavy, že budu muset přerušit dálkové studium započaté

v ČR, ale i to se vyřešilo – přihlásila jsem se na univerzitu tady.

❑ Ovlivnila práce v Ugandě vaši víru? Přeci jen křesťanství v Africe je asi jiné než u nás...

Co se víry týče, Uganda je zkrátka jiná. Všichni Ugandané jsou věřící, ať už jsou křesťané, nebo muslimové. Mají úctu k Bohu. Když jsem se jednomu místnímu svěřila, že v Česku lidé většinou v Boha nevěří, velmi upřímně se rozesmál a zeptal se mě, zda si tedy Češi myslí, že se stvořili sami? Tady je víra něco velmi přirozeného, možná je i součástí ugandského vzduchu (*smích*). Každé pracovní jednání začíná modlitbou, každá kancelář, restaurace nebo obchod má na stěně kříž. Růženec je nejoblíbenějším módním doplňkem všech místních katolíků, což je téměř polovina obyvatel Ugandy. Lidé nosí na tričkách biblické verše a billboardy či zadní skla aut lidem připomínají, že Bůh je dobrý, že Bůh je nikdy nezklame, že Ježíš je cesta, pravda a život. Můj pobyt tady mou víru rozhodně ovlivnil. V Česku

jsem hodně pocítovala, že do současného světa nepatřím. Viděla jsem, že mladí lidé mají velmi odlišné hodnoty od těch mých, a to samozřejmě vedlo k pocitu nepochopení. Vždycky jsem si představovala, jaké by to bylo, kdyby všichni lidé v mém okolí znali Boha. Tady v Ugandě se ta představa naplnila – a je to skvělý pocit. My křesťané, ať už kdekoliv na světě, jsme samozřejmě hříšní, děláme chyby podobně jako nevěřící, ale stále znovu a znovu se pokoušíme o nápravu a navzájem se povzbuzujeme. A to vědomí, že jsme na stejné lodi, je krásné! Můj pobyt tady mě učí mít větší porozumění pro rozdílnosti lidí a kultur, respektovat druhé, nesoudit podle evropských měřítek.

❑ Co mají lidé na celém světě společné, v čem jste si

s místními lidmi padli hnedle do noty?

Zcela jistě máme všichni společnou touhu po tom být šťastní. Já už ani ty zřetelné rozdíly nevidím. Často zapomínám, že jsem v kolektivu jediná bílá.

❑ V Ugandě jste chtěla být dlouhodobě. Změnilo se něco na vašem plánu? Dá se to vůbec zvládnout? Stýská se vám?

Jsem tu šťastná. Každý den

prožívám jako dar. Nevím, co bude zítra, za měsíc nebo za rok. Ale jsem tu opravdu šťastná a dá-li Pán, zůstane to tak. Samozřejmě mi chybí rodina, příbuzní, čeští přátelé. Chybí mi diskuzní večery s rodiči a vzpomínání na mládí s dědečkem a babičkou. Díky moderním technologiím s nimi ale zůstávám v úzkém kontaktu a žádný velký stesk mě netrápí. ❑

Článek vyšel v KT č. 50/2017.

V Ugandě jsme postavili novou mateřskou školu

Nová školka vznikla při Základní škole sv. Jana Nepomuckého v Kitule, kterou postavila v roce 2010 Arcidiecézní charita Praha. Na stavbě se podíleli i studenti z Adopce na dálku®. Stavbu totiž zajišťovalo Technické učiliště z Malongwe.

Slavnostního otevření nové mateřské školy se zúčastnilo dva a půl tisíce lidí. Slavnost byla spojena s oslavou Dne Charity. „Po celý den mohli lidé navštívit stánky, kde jsme představili naše projekty – Odborné učiliště sv. Karla Lwagy, Českou nemocnici a komunitní rozvojové projekty. Svůj příběh sdíleli

absolventi z Adopce na dálku®, kteří dnes již pracují jako učitelé, sociální pracovníci, lékaři, ředitelé neziskových organizací, bankéři,“ informuje Bernadeta Pavlíková, zástupce Arcidiecézní charity

Praha v Ugandě. Do školky již začalo chodit prvních 60 dětí. Počítá se s třemi třídami rozdělenými podle věku dětí. Během tří let se celková kapacita 180 dětí naplní. ❑